

Voorbij de Firewall

Ledland #1

Gerinda Kappert

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerste druk

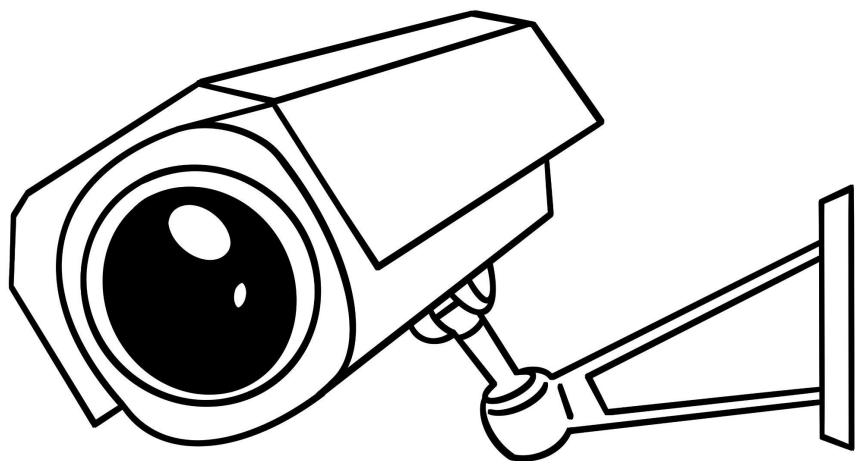
Redactie: Sanne Hillemans & Giovanna Jansen

Omslagontwerp: Gerinda Kappert

Drukkerij: Boekengilde, Enschede

ISBN: 9789464911176

www.gerindakappert.nl

C-You

1 Quinn

Zaterdag 31 december 2118 - 23:55

De zenuwen kropen door zijn lijf, waardoor alles begon te jeuken. Quinn wiebelde heen en weer op de stoel, terwijl zijn vingers een snel ritme op het tafelblad roffelden. Zijn nieuwe horloge gaf aan dat het bijna middernacht was. Wat duurde wachten toch lang! Op de u-vormige zwarte bank zaten zijn ouders te praten met de burens, die elk jaar kwamen om samen oudejaarsavond te vieren. Hun 8-jarige zoontje was een uur geleden al in slaap gevallen. Quinn was benieuwd of ze hem zometeen nog wakker zouden maken om het spektakel te bewonderen, of dat ze hem zouden laten slapen.

Om de tijd te doden bekeek Quinn z'n nieuwste gadget eens beter. Voordat de visite was gekomen, had hij dit horloge van zijn ouders gekregen, om het begin van het nieuwe jaar te vieren. Heel lief, maar niet nodig. Zijn oude deed het nog prima. Hier zou hij dus nooit zijn eigen Bits aan uitgeven, dacht Quinn, terwijl hij door het menu scrolde.

Dit model kon naast de tijdweergave je stappen bijhouden en de temperatuur van zowel je lijf als de omgeving meten. De gadget las je inkomende berichten hardop voor – wat hem enorm gênant leek als je vergat het ding op stil te zetten – het kon berichten voor je dicteren en versturen, audio opnemen en er zat zelfs een spiegelfunctie in. Onderin het kleine schermje stond de datum. Het horloge leek veel te groot om zijn bleke smalle pols. Het zat ook niet echt comfortabel, maar ja... Hij wist dat zijn ouders hier veel geld aan hadden uitgegeven en Quinn wilde niet onbeleefd zijn door het niet te dragen.

Elk jaar vroegen zijn ouders welk cadeau hij zou willen hebben, en elke keer vond Quinn dat een haast onmogelijke opgave. Dat

vonden zijn ouders maar vreemd. Iedereen in Ledland wilde de laatste technologische uitvindingen, dus waarom zou een 13-jarige jongen niet alles wensen wat er maar te koop was?

Het was niet zo dat hij niets wilde. Het allernieuwste moederbord zou zeer welkom zijn, maar Quinn verbood zichzelf dat te vragen. Veel te duur! Zijn ouders werkten al hard genoeg, en voor dure cadeaus zouden ze nog vaker van huis zijn. Hij zou er zelf wel voor gaan sparen.

Zodra een gesprek over computers, gamen, games ontwikkelen, hacken en programmeren ging, stonden zijn oren meteen op scherp. Maar Quinn hield niet van onnodige gadgets die naar zijn mening te duur waren of die nog met gemak jaren mee konden. Toch was het heel normaal om je gadgets weg te doen wanneer er een nieuw model uitgebracht werd, en je werd er raar op aangekeken als je niet meedeed.

‘Nog één minuut,’ zei Ida en klapte in haar handen.

Quinn stond op en liep op zijn moeder af. Ze gingen allemaal in een kring staan, rond het led-scherm dat aan de muur boven de e-haard hing. Ida sloeg een arm om Quinn heen en drukte een kus tegen de zijkant van zijn hoofd. Dat was ze gaan doen toen Quinn even groot als haar was geworden en ze niet meer een kus op zijn kruin kon geven.

De buurvrouw probeerde haar zoontje wakker te maken, maar die sliep gewoon door. Morgen zou hij natuurlijk boos zijn dat hij alles had gemist, dacht Quinn.

Op het scherm werd een timer zichtbaar die aftelde naar middernacht. Ze keken toe hoe een verslaggever door de straten van Led-centrum liep om mensen te vragen naar anekdotes van het afgelopen jaar. Midden in een verhaal greep de man naar de zijkant van zijn hoofd. Zo te zien kreeg hij een bericht binnen via een oordopje in zijn oor, want hij luisterde ingespannen.

Enthousiast klapte hij in zijn handen. ‘Het is tijd!’

De mensen om hem heen bleven stilstaan en zoals elk jaar begon iedereen hardop mee te tellen. Ook Quinn, zijn ouders en de buren deden mee.

‘5, 4, 3, 2, 1, GELUKKIG NIEUWJAAR!’ riepen ze in koor.

Quinn werd plat geknuffeld door zijn ouders en schudde handen met de buren. Daarna zei Quinn hen gedag en liep naar de voordeur, die open gleed toen de sensor hem zag. Zo gauw Quinn de hoek om was, sprintte hij naar het eind van de galerij waar de lift al uitnodigend voor hem openstond, alsof hij wist dat Quinn hem nodig had. Op het dak van het flatgebouw stapte Quinn uit en liep naar de reling. Midden boven zijn eigen huis bleef hij staan. Vanaf hier had hij een prachtig uitzicht over Led-centrum. Er was niemand anders op het dak, maar vanaf de straat klonken geluiden van feestende mensen.

Langzaam draaide Quinn een rondje en bekeek de stad. In het midden van Led-centrum brandde altijd het meeste licht. Hoe verder je weg keek naar de volgende regionen, hoe donkerder het was. Alsof ze daar geen licht hadden. Quinn vroeg zich niet voor de eerste keer af waarom dat was.

Opnieuw keek hij op zijn horloge. De jaarlijkse lichtshow begon bijna. Quinn wreef in zijn handen en sprong een paar keer op en neer van de zenuwen.

Zo’n vijf kilometer verderop, richting het noorden, stond winkelcentrum het Kommodore in de schijnwerpers. Het lichtbaken van de stad. Straks zouden alle lampen uitgeschakeld worden en kon de show beginnen. Iedereen stond nu buiten om naar de koepel te staren waar de show op te zien zou zijn.

De koepel was gemaakt van ondoorzichtige zonnepanelen en reikte over heel Ledland, waarbij het werd ondersteund door de Firewall; een ondoordringbare muur die al bijna honderd jaar alle gevaren van buitenaf weerde. Quinn vroeg zich af hoe de lichtshow er van buiten uitzag en hoe het er voorbij de Firewall aan

toe ging. Maar niemand kon naar buiten, dus dat zou hij, jammer genoeg, nooit te weten komen.

Als je Ledland van bovenaf zou bekijken, zou je zien dat het land vierkant was, en opgedeeld in drie regio's, over een afstand van 150 bij 150 kilometer. Het buitenste deel, regio drie, heette Bergrijk en lag tegen de Firewall aan. Regio twee heette Middeldijk. Op de grens van Middeldijk en Bergrijk stond de grensmuur. Regio één, het middelste vierkant, heette Led-centrum, waar Quinn woonde. Met zijn handen hield hij zich stevig vast aan de reling en keek over de glazen balustrade naar beneden. Hun flatgebouw was 45 verdiepingen hoog. Technisch gezien was hij nu dus op de 46e verdieping. Elke keer weer verbaasde hij zich erover hoe hoog het was. Toch hoefde hij niet bang te zijn om naar beneden te vallen, want er was een elektromagnetisch veld rond de balustrade aangebracht.

Plotseling gingen overal de lampen uit en werd het stil. Van opwinding kneep Quinn nog harder in de reling waardoor zijn knokkels wit werden. Een kriebel kroop door zijn buik en er ontsnapte een maf geluidje uit zijn keel.

Eerst klonk er een laag gerommel, daarna een rustige melodie. Midden boven het paleis lichtte een van de zonnepanelen op. Daarna kwamen er op meerdere plekken lichtjes tot leven die langzaam over de panelen kropen, op zoek naar de andere lichtjes. De muziek werd sneller en de lichtjes schoten heen en weer, in allerlei kleuren.

Quinn voelde kippenvel over zijn hele lijf trekken.

Een kwartier lang kon iedereen genieten van ingewikkelde patronen die werden weergegeven op de zonnepanelen, en de prachtige muziek die speciaal voor deze avond was gecomponeerd.

Langzaam begonnen de lichtjes zich terug te trekken tot ze allemaal weer op dezelfde plek waren verdwenen als waar ze

vandaan gekomen waren. Ook de muziek stierf langzaam weg. Voor een moment heerste er complete stilte. Toen begonnen mensen te klappen, te fluiten en te joelen. Ondertussen gingen overal de lampen weer aan.

Quinn slaakte een tevreden zucht. Hier keek hij elk jaar weer naar uit en elke keer was het weer veel te snel voorbij.

Op zijn pols voelde hij het horloge trillen. Het kleine scherm gaf aan dat er een bericht was binnengekomen van Rick, met de vraag of Quinn naar het Kommodore kwam. Terwijl hij met de lift een verdieping zakte, stuurde Quinn zijn vriend een bericht terug dat hij onderweg was.

Het huis was verlaten. Zijn ouders stonden nog op straat, wist Quinn. In de kast rechts naast de voordeur, pakte hij zijn e-step van het laadstation. Alle gadgets zoals e-books, led-foons, e-steps en go-bikes kon je hier aan opladen. Behalve de quad en de vierpersoons pod, die stonden in de kelder onder het flatgebouw aan hun eigen oplaadstation.

Eenmaal buiten zocht Quinn zijn moeder. Toen hij haar had gevonden, pakte hij haar arm vast en zei: 'Ik ga naar het centrum.' 'Is goed lieverd, veel plezier.'

'Half twee thuis!' riep zijn vader hem na.

Zonder om te kijken stak Quinn zijn duim op en reed naar het winkelcentrum.

Het Kommodore was een groot vierkant gebouw dat om het paleis van de koning was gebouwd. Het paleis stak net een paar meter boven het winkelcentrum uit en was daardoor het hoogste gebouw in Ledland. De vele led-schermen, die aan elke kant van het gebouw hingen, herhaalde de opgenomen beelden van de zojuist gegeven lichtshow.

Al snel kon Quinn niet verder rijden door de drukte. Met een snelle beweging schoof hij de stang in en klapte de e-step dubbel, zodat

het een handzaam pakketje werd. Bij het bankje tegenover ingang zuid, waar ze altijd afspraken, zat Rick op hem te wachten.

'Gelukkig nieuwjaar!' zei Rick opgewekt.

'Jij ook,' antwoordde Quinn en gaf zijn vriend een klap op zijn schouder.

'Mooie show, hè?'

Quinn knikte instemmend. 'Nog beter dan vorig jaar!'

Op het plein herkende Quinn veel gezichten. Het leek wel of de hele school hier was. Tussen de groep meiden spotte hij Lies. Aan het gegiechel te horen hadden ze het gezellig. Ineens keek Lies naar hem op en glimlachte. Met gloeiende wangen keek Quinn vlug weg.

'Hé gast, ik vroeg je wat!'

Verward keek Quinn op naar zijn vriend.

Met een overdreven gebaar zette Rick een vuist in zijn zij en trok zijn wenkbrauwen op. 'Ik snap dat Lies interessant is, maar heb je dan helemaal geen aandacht meer voor je beste vriend?'

Quinn voelde zijn wangen branden en wilde Rick een stomp tegen zijn schouder geven, maar zijn vriend dook lachend weg.

'Iedereen gelukkig nieuwjaar,' klonk een harde stem.

Quinn keek om en zag dat het Niels ten Dal was, de grootste pestkop van school die het al een paar jaar op Quinn voorzien had. Al snapte Quinn nog steeds niet waarom.

Vol afgunst keek hij toe hoe Niels op Lies afliep en haar een knuffel gaf. Hij gaf haar zelfs een kus op haar wang! Iedereen wist dat Niels al jaren verliefd op haar was. Hij eiste continu haar aandacht op en tot Quinn's teleurstelling kreeg Niels die ook nog. Toch bleek Lies geen verkering met Niels te willen, want ze waren nog steeds geen stelletje. Quinn was nieuwsgierig waarom dat was. Niemand zei nee tegen Niels, behalve zij. En Niels tolereerde dat...

Vlug richtte Quinn zijn aandacht weer op Rick. Ze spraken over de games die dit jaar uitgebracht zouden worden. Al snel was het tijd

om naar huis te gaan. Ze namen afscheid, waarna Quinn over de nu bijna verlaten weg terug naar huis reed.

Overmorgen zou zijn eerste schooldag in groep negen beginnen en ze zouden dit jaar les krijgen van meester Vic Lavensteijn. Hij had geen les meer van hem gehad sinds groep vijf, en Quinn keek er heel erg naar uit! Vic was de aardigste leraar van het hele Led-college.

Als Quinn eind volgend jaar zou slagen, mocht hij solliciteren en Quinn wist al precies waar hij wilde werken: bij GameNow! Hij zou games gaan programmeren.